

Ministerie van Justitie en Veiligheid
T.a.v. zijne Excellentie F.M. Weerwind
Postbus 20301
2500 EH DEN HAAG

Ingediend per e-mail en <https://www.internetconsultatie.nl/incassodienstverlening/b1>

Betreft: Reactie op het conceptbesluit houdende nadere eisen met betrekking tot de kwaliteit van incassodienstverlening, regels over de wijze van indiening van een aanvraag tot inschrijving in het register, de hoogte van het tarief van de registratie en ten behoeve van het toezicht op incassodienstverlening, alsmede een aanpassing van het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten (Besluit kwaliteit incassodienstverlening)

Kenmerk: CB/JN/WvdD/CW/JW/MIC 329-0621

Den Haag, 21 juni 2022

Excellentie,

Bij brief van 9 mei 2022 zond u de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders (KBvG) ter advisering het conceptbesluit kwaliteit incassodienstverlening. Wij hebben met belangstelling kennisgenomen van het consultatiedocument en stellen het op prijs dat wij in de gelegenheid worden gesteld om onze mening daarover kenbaar te maken.

De Wet kwaliteit incassodienstverlening (hierna: de wet) en het daaraan nadere uitvoering gevende besluit dat ter consultatie voorligt, zijn ingegeven door het streven de kwaliteit van de private buitengerechtelijke incassodienstverlening te vergroten en geconstateerde misstanden in de incassosector weg te nemen. Ook de KBvG is van mening dat incassodienstverlening met adequate kwaliteitswaarborgen dient te zijn omgeven. Niet voor niets zijn gerechtsdeurwaarders bij de uitvoering van incassowerkzaamheden gehouden aan de beroeps- en gedragsregels die zijn gesteld bij en krachtens de Gerechtsdeurwaarderswet en kunnen zij daarvoor tuchtrechtelijk aansprakelijk worden gesteld. Gezien het reeds bestaande toezicht op gerechtsdeurwaarders, valt aan te nemen dat voornoemde doelstelling ziet op nog niet gereguleerde aanbieders van incassodiensten. Ten aanzien van de gerechtsdeurwaarders die incassodiensten aanbieden lijkt de vraag dan ook gerechtvaardigd welke problematiek door de aanvullende regeldruk wordt beoogd op te lossen.

Volgt hierna een reactie op onderdelen van het ontwerp:

Paragraaf 1

Paragraaf 1 voorziet in een tweetal definitiebepalingen, in aanvulling op de reeds in de wet opgenomen definitiebepalingen.

Ten aanzien van de definitie van het begrip ‘schuldenaar’

De wettelijke regeling draagt het stempel van consumentenbescherming. Het is daarom opmerkelijk dat in artikel 1:1 iedere natuurlijke persoon onder de definitie van de schuldenaar wordt gebracht, onverschillig of deze privé handelt of in de uitoefening van een beroep of bedrijf. Anderzijds is de beperking is opgenomen dat betrokkene in Nederland woont naar analogie met 1:10 BW, waarbij een binnen Nederland gevestigd bedrijf in combinatie met een woonplaats daarbuiten buiten de reikwijdte blijkt te vallen. Blijkens onderdeel 3.2 van het algemeen deel van de Memorie van Toelichting is dit een bewuste keuze. De KBvG acht dit, in het licht van een aantal daaruit voortvloeiende consequenties, opmerkelijk. Denk alleen al aan het voor de praktijk lastige systeem van de vennootschap onder firma (niet de maatschap?) waarbij er in de Memorie van Toelichting gemakshalve van wordt uitgegaan dat de vennoten natuurlijke personen zijn.

Daarop aansluitend het volgende:

De schuldenaar als natuurlijke persoon in relatie tot het begrip ‘incassodienstverlener’ als bedoeld in artikel 2, onder b, van de wet.

De gekozen definities lijken elk op zich de charme van de eenvoud te hebben maar leveren in hun onderlinge samenhang voor de praktijk belangrijke bezwaren op. Zo brengt de bepaling een groep tussenpersonen/incassanten onder regeling waarmee mogelijk geen rekening is gehouden.

De KBvG doelt op non-profitorganisaties zoals bijvoorbeeld vakbonden, maar ook advocaten en juristen die zich (nagenoeg) enkel bezig houden met arbeidsrechtelijke geschillen, maar die voor een derde incassowerkzaamheden verrichten. Indien – om maar een voorbeeld te geven – een vakorganisatie een natuurlijk persoon/werkgever aanspreekt om arbeidsrechtelijke verplichtingen na te komen heeft dat verstrekken gevolgen voor die organisatie: iedereen die in de alsdan ontstane incassoketen werkzaam is, van jurist tot degene die de telefoon aanneemt, wordt onder het regime van de wet c.q. dit besluit gebracht met alle kosten voor die organisaties van dien. Het kan ook in het kader van het uit te oefenen toezicht tot bijzondere afbakingsdiscussies gaan leiden, want heeft de auditor toegang tot dossiers die geen betrekking hebben op een natuurlijke persoon? Hetzelfde geldt *mutatis mutandis* voor de consumentenbond en andere belangenorganisaties.

Een ander aspect dat hieruit voortvloeit is dat op dit moment niet te voorzien is welke (rechts-)personen onder het bereik van de wet vallen, hetgeen de kosten van toezicht moeilijk te begroten maakt.

De KBvG beveelt daarom dringend aan dat in het besluit expliciet nader wordt geduid dat (...) de wet

zich zal gaan beperken tot de natuurlijke persoon die handelt als consument, dit om te voorkomen dat de werking van de wet zich ook uitstrekt tot de hiervoor bedoelde organisaties.

Paragraaf 2

Deze paragraaf geeft uitvoering aan de vakbekwaamheidseisen die zijn neergelegd in artikel 13, eerste lid, van de wet.

Artikel 2.2 duidt de normadressaten op wie de in deze paragraaf omschreven vakbekwaamheidseisen van toepassing zijn: artikel 2.2, eerste lid, van het spreekt over degene die belast is met het contact met een schuldeiser of een schuldenaar en hun operationeel leidinggevenden. Terecht worden in het tweede lid, onder a, voor wat betreft de toepassing van de artikelen 2.3 t/m 2.5, uitgesloten een gerechtsdeurwaarder, waarnemend gerechtsdeurwaarder, kandidaat gerechtsdeurwaarder en toegevoegd gerechtsdeurwaarder, die krachtens de Gerechtsdeurwaarderswet bevoegd is ambtshandelingen te verrichten.

De nota van toelichting (p. 27) vult daarop als volgt aan:

“De medewerkers bij deze advocaten- of gerechtsdeurwaarderskantoren werken en die niet zelf gerechtsdeurwaarder of advocaat zijn, vallen niet onder de vakbekwaamheidsregels die voor deze beroepsbeoefenaren gelden. Deze medewerkers moeten daarom wel voldoen aan de in deze paragraaf gestelde regels. De uitzondering zoals opgenomen in dit artikel geldt niet voor hen.”

Deze door de minister gegeven toelichting miskent dat gerechtsdeurwaarder ook voor de wijze van uitvoering van incassowerkzaamheden van voornoemde medewerkers (en hun leidinggevenden zo dit niet al de gerechtsdeurwaarders zelf zijn) onder toezicht staan en tuchtrechtelijk aansprakelijk zijn. Daarmee vallen die werknemers dus direct onder het beduidend striktere normenkader dat in dit kader voor gerechtsdeurwaarders zelf geldt. Het is de KBvG bijgevolg niet duidelijk wat de in dit besluit voorgestelde aanvullende opleidingsvoorstellen in dat kader voor meerwaarde met zich meebrengen, anders dan een onnodige regeldruk en verspilling van gelden die zullen moeten worden gereserveerd voor de onnodige uitvoering daarvan en het bijbehorende onnodige toezicht.

Voorzover de Minister de opleidingseisen die aan medewerkers van gerechtsdeurwaarderskantoren worden gesteld, wenst te handhaven, wil de KBvG graag ten eerste opmerken dat het aanbeveling verdient te verduidelijken welke groep medewerkers beoogd wordt onder de werking van dit onderdeel te brengen. De bestuurs- en personeelssamenstelling van de diverse gerechtsdeurwaarderskantoren is namelijk zeer verschillend qua opbouw: verscheidene kantoren kennen aandeelhouders die niet tevens gerechtsdeurwaarder zijn, men kent leidinggevenden die in de organisatiehiërarchie net onder de gerechtsdeurwaarder staan tot en met dossierbehandelaars in de minnelijke- en/of executoriale fase, administratieve medewerkers en medewerkers die aan de balie mensen te woord staan.

Ook de toelichting op het eerste artikel van de wet waarin wordt omschreven welke werkzaamheden beoogd worden te reguleren, geven geen uitsluitel. Er wordt aangegeven dat het moet gaan om:

“het verrichten en aanbieden van buitengerechtelijke incassowerkzaamheden. Voorafgaand aan een eventueel gerechtelijk traject valt hierbij onder meer te denken aan het opnemen van contact, verstrekken van inlichtingen, versturen van een betalingsherinnering, aanmaning of ingebrekestelling, behandelen van verweer, (proberen te) treffen van een betalingsregeling of in ontvangst nemen van een betaling. Indien soortgelijke werkzaamheden plaatsvinden na het behalen van een veroordelend vonnis, gaat het eveneens om buitengerechtelijke incassowerkzaamheden als bedoeld in deze bepaling. In het licht van het doel van dit wetsvoorstel en gegeven de bestaande regulering wordt overigens niet bedoeld betekening of executie door een gerechtsdeurwaarder onder buitengerechtelijke incassowerkzaamheden te begrijpen. In de definitie is verder een beperking aangebracht tot vorderingen tot betaling van een geldsom, omdat ten aanzien van de buitengerechtelijke incassowerkzaamheden met betrekking tot die vorderingen kwaliteitsverbetering wordt beoogd te bereiken.”

De gekozen formulering maakt de toepasselijkheid van de uit de wet en het besluit voortvloeiende vakbekwaamheids- en scholingsverplichtingen die door gerechtsdeurwaarderskantoren dienen te worden getroffen er niet duidelijker op.

Bij het treffen van betalingsregelingen na een vonnis zullen juist gerechtsdeurwaarderskantoren met de behandeling belast zijn. De KBvG vraagt zich af of dit feitelijk met zich meebrengt dat deze regelgeving ook gaat gelden wanneer er, in plaats van beslaglegging, een betalingsregeling wordt aangeboden. Dat lijkt zijn doel voorbij te gaan, en kan zelfs tot ‘perverse prikkels’ leiden (door bij voorkeur te executeren, waar het treffen van een betalingsregeling mogelijk zou zijn) omdat de regelgeving ten aanzien van de te volgen opleidingen onduidelijk is, waardoor geen helderheid bestaat of bijvoorbeeld een executiemedewerker voldoet aan de verplichtingen om een betalingsregeling te mogen aanbieden.

Daarnaast zijn naar onze mening de voorgestelde opleidingseisen zoals die in de concept AMvB en bijlagen zijn neergelegd onacceptabel omdat ze onvoldoende precies zijn ten aanzien van de inhoud van de betreffende opleiding. In de toelichting op artikel 2.6 (opleidingseisen ten aanzien van ethiek en integriteit, die ook voor gerechtsdeurwaarders zouden moeten gaan gelden) geeft de Minister nota bene zelf aan dat de betrokken normen nog niet zijn gedefinieerd en dat een gesprek hierover voldoende is. De kwaliteitsnormen die de KBvG toepast stellen daarentegen al sinds jaar en dag het handhaven van een integriteitsbeleid verplicht (zie onder meer artikel 8 Verordening KBvG Normen voor Kwaliteit).

Ook de bijlagen bij het besluit geven ruimte tot mogelijk zeer frivole invulling voor wat betreft de opleiding. Er worden geen normen voor toetsing of afsluiting gegeven. Of de competenties behaald zijn is daardoor maar zeer de vraag. Het is onduidelijk hoe dit zal worden getoetst en welke consequenties dit zal hebben voor de handhaving. De KBvG voorziet daarnaast dat flinke discussies kunnen ontstaan met de dienst Justis als het gaat om waarden van uren zelfstudie.

Om kort te gaan: de in de AMvB niet helder gekaderde groep medewerkers van gerechtsdeurwaarderskantoren, voor wie de opleidingsvereisten zouden moeten gaan gelden staan reeds onder toezicht en verantwoordelijkheid van de gerechtsdeurwaarder die voor hun handelen verantwoordelijk en aansprakelijk is, waardoor aanvullende onderwijsvereisten niet noodzakelijk zijn. Nota bene: zij dienen reeds aan veel striktere kwaliteitseisen te voldoen. Niet voor niets is het in de branche goed gebruik om de kantoormedewerkers zeer geregeld bij te scholen. Op grond van artikel 4 van Verordening beroeps- en gedragsregels gerechtsdeurwaarders dient de gerechtsdeurwaarder er namelijk op toe te zien dat zijn medewerkers over de bekwaamheid beschikken die is vereist voor het verrichten van de aan hen opgedragen werkzaamheden.

Een praktische hobbel waar branchebreed tegenaan zal worden gelopen is dat de cursussen en opleidingen zoals de die in dit conceptbesluit worden aangedragen op dit moment eenvoudigweg niet bestaan, dit terwijl het overgangsrecht van artikel 28 van de wet de opleidingsvereisten buiten beschouwing laat. Het is de KBvG niet duidelijk hoe de slechts vagelijk omschreven opleidingen voor inwerkingtreding van de wet zouden moeten zijn omgezet in staande en handhaafbare praktijk, en wij zien dit dan ook als een groot risico voor de incassobranche als geheel.

Paragraaf 3

Alvorens inhoudelijk op de elementen in te gaan verdient het om aandacht te besteden aan de opmerking dat de boogde doelstelling van deze paragraaf volgens de nota van toelichting zou zijn dat

“De verstrekte gegevens de schuldenaar in staat stellen zich van de juistheid en omvang van de vordering te vergewissen. Daarnaast stellen deze gegevens de schuldenaar in staat zich ervan te vergewissen dat deze er in redelijkheid op mag vertrouwen dat bevrijdend betaald zal kunnen worden. De verwachting is tevens dat een gemiddeld oplettende schuldenaar, met behulp van deze gegevens, weerbaarder zal zijn tegen spookfacturen.”

Hierin zitten 3 aannames die niet alleen onjuist zijn, maar vooral een gebrek aan inzicht in de incasso-praktijk tentoonstellen:

1. *...in staat stellen zich van de juistheid en omvang van de vordering te vergewissen...* Dit argument lijkt te veronderstellen dat pas bij de incasso-handeling als aanmaning of herinnering aan de schuldenaar inzicht gegeven hoeft te worden. Dat inzicht is natuurlijk al ver vóór de incassohandeling namelijk bij verzending van de factuur verstrekt.
2. *... in redelijkheid op mag vertrouwen dat bevrijdend betaald zal kunnen worden..* Geen enkel element van artikel 3 geeft daar enig aanknopingspunt voor. De noodzaak hiervan valt ook te betwijfelen, nu dit immers van een gereguleerde en geregistreerde incasso diensteverlener mag word verwacht, en tenslotte,
3. *.. De verwachting is tevens dat een gemiddeld oplettende schuldenaar, met behulp van deze gegevens, weerbaarder zal zijn tegen spookfacturen. ...* De onjuiste aanname hierin is dat a)

het verschijnsel ‘spookfactuur’ in de reguliere incassobranche überhaupt voorkomt, en zo ja b) in een dermate hoge frequentie en omvang dat daarvoor beschermende maatregelen nodig zijn. Quod non. Geen enkel onderzoek geeft daarvoor enige aanleiding. Bedacht dient dat het verzenden van een ‘spookfactuur’, of beter gezegd een consument op listige wijze trachten te verleiden een betaling te verrichten zonder dat daar een rechtsgrond voor bestaat, grenst aan oplichting en vermoedelijk een strafbaar feit is.

Wij adviseren daarom dringend om de tekst en de beoogde verplichtingen die dit artikel met zich meebrengen nog eens af te zetten tegen de vermeende doelstelling en de toetsing op proportionaliteit daarna nogmaals te verrichten.

Een enkele nadere opmerking:

Artikel 3.1, lid 2 onder

- a) Die verplichting bestaat al
- b) Als hierboven: die gegevens zijn al ver vóór de incassohandeling namelijk bij verzending van de factuur verstrekt
- c) Dit is welhaast een belediging van de consument/schuldenaar. Deze is – zo geeft de praktijk steevast aan – doorgaans prima op de hoogte welke schuldeiser op welke grond een vordering tegen hem heeft of pretendeert te hebben. De nota van toelichting geeft hier echt absurde voorbeelden. Bijvoorbeeld: de huur van een woning (hoeveel woningen zal de gemiddelde consument huren ?) maar vooral ook ‘bestuurlijke boete wegens overtreding APV of terugbetaling te veel ontvangen subsidie.’, welke vorderingen doorgaans door de overheid zelf worden ingevorderd.

Artikel 3.1, lid 3 onder

- c) Deze bepaling lijkt regelrecht strijdig met artikelen 6:96 en de (jurisprudentie op) het Besluit WIK. De vraag rijst waarom een dergelijk overzicht van de incassowerkzaamheden steeds aan de schuldenaar te worden verzonden? Voor de vergoeding van buitengerechtelijke werkzaamheden staat immers een forfaitair tarief en de Hoge Raad heeft uitgesproken dat na verzending van de zogenaamde 14-dagen brief geen nadere acties geboden zijn voor de verschuldigdheid van de incassokosten.
- d) De schuldenaar is aan de incassodienstverlener geen btw verschuldigd.

Paragraaf 4 Omgangseisen en informatievoorziening

artikel 4.1 lid 1 onder c

De KBvG merkt op dat in artikel 4.1 lid 1 onder c wordt bepaald dat een incassodienstverlener die een schuldenaar benadert “*zich inzet om de schuldenaar bevrijdend te laten betalen en, voor zover daar aanleiding voor is, een passende betalingsregeling aanbiedt*”.

In artikel 6:29 Burgerlijk Wetboek is bepaald dat de schuldenaar zonder toestemming van de schuldeiser niet bevoegd is het verschuldigde in gedeelten te voldoen.

Het voorstelde artikel conflicteert daarmee met geldende civielrechtelijke bepalingen.

De incassodienstverlener kan zich uiteraard wel inspannen om tot een passende betalingsregeling te komen, maar kan deze zonder toestemming van de schuldeiser niet aanbieden.

De toelichting (pagina 34) vermeldt op dit punt:

“Onderdeel d betreft een verplichting om zo mogelijk de schuldenaar bevrijdend te laten betalen. Het is denkbaar dat dat niet zonder meer mogelijk is. Als er aanleiding daartoe is, moet de incassodienstverlener de mogelijkheid van een betalingsregeling aanbieden. De incassodienstverlener kan nagaan of er aanleiding toe is aan de hand van daarvoor ontwikkelde inzichten en best practices. Deze inzichten en best practices zijn onder meer beschreven in het rapport ‘Achterstandsbeheer bij consumptief krediet’ van de Autoriteit Financiële Markten van 12 november 2021.”

De KBvG wijst er op dat de AFM in het kader van de vergunningsplicht voor het verlenen van consumptief krediet eisen kan stellen aan de kredietverstrekkers en in dat kader ook in zekere mate richtlijnen kan geven binnen welke kaders de vergunninghouders regelingen moet accepteren c.q. haar incasso gemachtigden daartoe de bevoegdheid moet verstrekken.

De bevoegdheid van de AFM strekt zich echter niet uit tot andere schuldeisers en in dat kader is het de vraag of deze normering door de AFM voor een specifieke groep vergunningsplichtigen “zomaar breed kan worden toegepast” op elke vordering die bij een incassodienstverlener ter behandeling wordt aangeleverd. Dat lijkt niet erg voor de hand te liggen.

artikel 4.3 lid 4 onder b

De KBvG merkt op dat in artikel 4.3 lid 4 onder b wordt voorgeschreven dat een incassodienstverlener onverwijld schriftelijk per brief of e-mail de ontvangst van iedere onderbouwde betwisting van een vordering bevestigt.

Hoewel dit uitgangspunt op zichzelf niet onjuist is, stelt de KBvG vraagtekens bij de norm *“iedere onderbouwde betwisting”*.

In de toelichting wordt daar niets over gezegd. Het lijkt de KBvG uit het oogpunt van een efficiënte behandeling dat het goed is om daar nog een nadere uitwerking aan te geven. Zo kan van een incassodienstverlener worden gevergd dat er een terugkoppeling wordt gegeven indien de rechtstitel wordt betwist. Het lijkt goed om te benadrukken dat niet elke tegenwerping formeel hoeft te worden afgehandeld, maar enkel indien de vordering op zichzelf of delen daarvan worden betwist met een deugdelijk verwoorde reden.

Paragraaf 5

Evenals bij paragraaf 4 van deze AMvB dient bij paragraaf 5 de vraag naar proportionaliteit zich dringend op. Dat elke incassodienstverlener een volledige digitale dossieradministratie bijhoudt is een vanzelfsprekendheid. Dat daarin de nodige documenten worden opgenomen eveneens. De inrichting van de administraties is zodanig dat zowel de SLA, de opdracht tot incassodienstverlening en de proces- en werkafspraken niet op dossier- maar op portefeuille niveau worden geadministreerd. Het verdient aanbeveling deze werkwijze in de definitieve AMvB te beschrijven als bestendige praktijk.

Daarnaast vraagt de KBvG zich af of de verplichtingen als genoemd in artikel 5.1 wel kunnen gelden in zaken waarin al een titel voorhanden is. Artikel 434 van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering stelt immers dat de grosse de gerechtsdeurwaarder machtigt tot het verrichten van ambtshandelingen. In een dergelijk geval maakt het dus echt niet (meer) uit of de deurwaarder over het oorspronkelijke dossier beschikt, waaronder de achterliggende facturen. Het ontbreken hiervan in de dossieradministratie door de gerechtsdeurwaarder kan naar de mening van de KBvG niet aan die bevoegdheid derogeren. De KBvG vraagt zich af hoe dit in voorkomend geval dient te worden uitgelegd: moet de gerechtsdeurwaarder plotseling wél over dergelijke info beschikken wanneer hij (of zijn medewerker) een regeling met de schuldenaar wil treffen, terwijl die eis niet gesteld kan worden wanneer er uit kracht van die titel beslag wordt gelegd?

Ook relevant is het vereiste dat de oorspronkelijke factuur bij de incassodienstverlening (altijd) aanwezig is. Dit levert een volstrekt onnodige zware administratieve last op voor zowel de schuldeiser als de incassodienstverlener. De praktijk leert dat de schuldenaar doorgaans prima weet van welke openstaande facturen betaling wordt verlangd. Daar waar die duidelijkheid bij de schuldenaar er al is, of bijvoorbeeld het een handelsovereenkomst betreft en de schuldenaar geen facturen opvraagt of melding maakt van onduidelijkheid op dat punt, is de administratieve last om dit in alle dossiers aanwezig te hebben onevenredig in verhouding tot de mate van bescherming die de (handels-)persoon zou moeten hebben. Daarnaast worden bij duurovereenkomsten veelal geen maandelijkse facturen gezonden (huur van woonruimte, levering van gas, elektra en water, zorgverzekering e.d.). Dezelfde problemen rijzen bijvoorbeeld bij vorderingen die in opdracht van het CJIB worden geïncasseerd: zullen in die gevallen slechts betalingsregelingen mogen worden afgesproken indien het dossier compleet is volgens de vereisten van dit besluit?

Ten aanzien van het vierde lid van artikel 5.1 vraagt de KBvG zich af of deze bepaling is beperkt tot de werkzaamheden van de incassodienstverlener, of ook tot die van de oorspronkelijke opdrachtgever c.q. schuldeiser. Dient te worden geadministreerd of deze heeft gesommeerd, een 14-dagenbrief heeft verzonden, heeft gebeld? Ook verdient het aanbeveling om verder uit te werken hoe aan deze verplichtingen tegemoet dient te worden gekomen in lopende dossiers waarbij sprake is van rechtsopvolging of faillissement van een voorgaande incassodienstverlener.

Dringend wordt geadviseerd om artikel 5.2 onder c te wijzigen in die zin dat (slechts) indien de schuldenaar zich op onbekendheid met de factuur beroep of deze betwist, de incassodienstverlener aantoonbaar terugkoppeling met de schuldeiser zoekt en de schuldenaar daarop bericht.

Tenslotte over de verplichting van artikel 5.3 om de administratie van dossiers zo in te richten dat deze toegankelijk en doorzoekbaar is per vordering, per schuldenaar en per schuldeiser en in het aantal vorderingen per schuldenaar.

Voorts is het verzoek van de KBvG het volgende te verhelderen:

hoe de voorgestelde bewaartermijnen van artikel 5.1, vijfde lid, (twee jaar na sluiting dossier) en de in artikel 5.4 eerste lid genoemde bewaarplicht voor documenten als bedoeld in art. 5.3 (ten minste vijf jaar na afloop kalenderjaar betreffende gegevens) zich tot elkaar verhouden, en;

Paragraaf 6.

De gehele incasso-sector, in de zin van de allesomvattende sector van incassodienstverleners is breed. De bepalingen van paragraaf 6 miskennen dat een deel van deze sector reeds een al dan niet (via de Algemene wet bestuursrecht) verplichte klachtenregeling kent. Dat gaat in elk geval op voor de gerechtsdeurwaarders, en de bepalingen uit de Awb dienen te prevaleren boven de (zelfs op enige punten daarmee strijdige) concept AMvB. Daarenboven heeft te gelden dat de Gerechtsdeurwaarderswet de KBvG de bevoegdheid geeft tot het opstellen van eigen verordeningen. Gebruik makend van die bevoegdheid bestaat de KBvG Verordening Normen voor Kwaliteit. De verplichtingen uit deze verordening zijn op elementen strijdig met de concept AMvB. De KBvG adviseert die hiërarchie tussen AWB en de KBvG VO Normen voor Kwaliteit in de definitieve AMvB expliciet te duiden.

Paragraaf 7

Artt. 7.1 t/m 7.4

De KBvG merkt op dat deze artikelen uitvoering geven aan artikel 4 van de Wet kwaliteit incassodienstverlening, dat luidt:

Artikel 4. Verbod

- 1. Het is verboden zonder registratie, of met een geschorste registratie, buitengerechtelijke incassowerkzaamheden te verrichten of aan te bieden.*
- 2. Het eerste lid geldt niet voor:*
 - a. een gerechtsdeurwaarder, waarnemend gerechtsdeurwaarder, kandidaat-gerechtsdeurwaarder en toegevoegd gerechtsdeurwaarder, die krachtens de Gerechtsdeurwaarderswet bevoegd is ambtshandelingen te verrichten;*
 - b. een advocaat die krachtens de Advocatenwet is ingeschreven op het tableau en een advocaat als bedoeld in artikel 16b van de Advocatenwet.*

In de Memorie van Toelichting worden bestuurders van deurwaarderskantoren uitgezonderd van de registratieplicht:

Uit de aard van de positie van gerechtsdeurwaarders en advocaten, is deze regel bij hen niet van toepassing, ook niet als hun kantoren bestuurders hebben. Zij worden immers niet in het register ingeschreven.

(Tweede Kamer, vergaderjaar 2020–2021, 35 733, nr. 3 pag. 76)

Om hierover geen misverstand te laten ontstaan beveelt de KBvG aan dit ook in de toelichting van het voorgestelde besluit op te nemen.

Paragraaf 8

Artt. 8.1 in samenhang met artikel 20 van de Wet kwaliteit incassodienstverlening: doorberekenen van kosten

De KBvG gaat er als gezegd van uit dat deurwaarderskantoren en de daarin werkzame bestuurders niet inschrijvingsplichtig zijn. Voor zover daar toch sprake van zou (kunnen) zijn dan meent zij dat moet worden bepaald dat de heffing ingevolge artikel 78 van de Gerechtsdeurwaarderswet in mindering dient te strekken op een eventuele heffing ingevolge artikel 20 Wet kwaliteit incassodienstverlening, om “dubbele heffing” te voorkomen.

Paragraaf 9

Artikel 9.1 nieuw artikel 2a

De KBvG meent dat de nieuwe regeling voor de praktijk toch te complex zal zijn. De KBvG heeft ook twijfels over de controleerbaarheid van deze regeling en de extra werkzaamheden daaromtrent voor de toezichthouder.

Het verdient aanbeveling om tot een eenvoudigere en voor alle betrokken partijen begrijpelijker regeling te komen, voor de situatie dat er sprake is van achterstallige termijnbetalingen die uit dezelfde rechtsverhouding voortvloeien. De wet biedt ook ruimte voor een dergelijke, elegantere regeling.

Voor zover u het huidige voorstel toch in stand wil laten, willen wij in ieder geval een tekstuele verduidelijking voorstellen:

- 1. De vergoeding bedoeld in artikel 96 lid 8 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek voor de eerste aanmaning voor één of meerdere termijnbetalingen waarvoor de laagste vergoeding geldt in een periode van zes maanden, bedraagt € 40,00. Voor de volgende aanmaningen voor één of meerdere termijnbetalingen binnen deze periode van zes maanden bedraagt de vergoeding € 20,00 per aanmaning.**

2. *Wanneer in één aanmaning wordt aangemaand voor meerdere termijnbetalingen, waarvoor tenminste voor één termijnbetaling de laagste vergoeding geldt, bedraagt de vergoeding het hoogste bedrag dat voor een van de betreffende termijnbetalingen in rekening kan worden gebracht.*

Tot slot:

Artikel 28 van de wet voorziet in een overgangsrecht ten aanzien van de registratieplicht van bestaande incassobureaus, echter de wet voorziet niet in een overgangsrecht voor lopende dossiers. Dit roept bij de KBvG de vraag op of voor die dossiers – voorzover die niet voldoen aan de vereisten van deze wet en de AMvB - dan geen betalingsregeling mag worden getroffen. Wij raden met klem aan om ook hiervoor een overgangsbepaling op te nemen.

Mocht u naar aanleiding van deze reactie nog vragen hebben, dan is de KBvG uiteraard te allen tijde tot een nadere toelichting bereid. Deze reactie mag openbaar zijn.

Hoogachtend,

C.W. Bakhuis-van Kesteren, bestuursvoorzitter KBvG

Namens deze:

mr. M.I. Cazemier
W.W.M. van de Donk
J. Nijenhuis
C.J.O. Waters
mr. J.M. Wisseborn